

Didier VANDER STEICHEL

Medisch en wetenschappelijk directeur van Stichting tegen Kanker

Een maand nadat hij zijn diploma behaalde, kreeg Didier VANDER STEICHEL kanker. Die stap van arts naar patiënt bepaalde zijn levensloop: 25 jaar al werkt hij voor de Stichting tegen Kanker. Hij blijft enthousiast: de evolutie is enorm, maar er blijft veel werk te verzetten.

‘Mijn ziekte was een bijscholing, maar wel een ontzettend zware’

Jozefien VAN HUFFEL

Geregeld geeft Brusselaar Didier VANDER STEICHEL lezingen in het Nederlands, maar toch twijfelt hij aan zijn woordenschat. „Met medisch jargon zal ik de vragen niet kunnen beantwoorden”, lacht hij. „Je zult geduld moeten hebben. Zoals God geduld heeft met de mensen.” Waarna de woorden als vanzelf stromen. Hij is een prater, in alle omstandigheden. Behalve, wellicht, in de abdij van Rochefort, waar hij drie keer per jaar tien dagen doorbrengt.

– *Waarom studeerde u geneeskunde?*

Mijn vader was arts en geneeskunde is vaak, bij wijze van spreken, een erfelijke ziekte. Ik wilde me specialiseren in de microscopische diagnose van ziekten. Toen werd ik patiënt en ging mijn leven een andere richting uit. Nadien vroeg de Stichting tegen Kanker me om een telefoonlijn voor patiënten te bemannen. Ik bleef er.

Aan de universiteit leerde ik veel, maar minstens evenveel als patiënt. Mijn ziekte was een bijscholing, maar wel een heel zware. Dat ik beide kanten kende, hielp om op de juiste manier te praten met patiënten. Veel mensen klagen over de communicatie met artsen en verzorgenden. Ze hebben vaak gelijk. De verzorgende moet zich op het niveau van de patiënt plaatsen en niet omgekeerd.

– *Meer dan 25 jaar al bent u bezig met de ziekte die u zelf ooit velde. Is dat niet lastig soms?*

De behandeling van kanker is er in die jaren enorm op vooruitgegaan, vooral wat de levenskwaliteit van de patiënten betreft. Dat blijft me energie geven.

Een paar jaar geleden kreeg een collega kanker. Ze lag in hetzelfde ziekenhuis als ik destijds en kreeg dezelfde behandeling. Het was moeilijk voor me om terug te komen op die plaats van slechte herinneringen, maar ik stelde vast dat er voor mijn collega echt een leven was naast de neveneffecten. Dezelfde ziekte, dezelfde kamer, maar een volstrekt ander verhaal – dat is toch het beste bewijs van de evolutie? Die boodschap moeten we echter ook bij de mensen krijgen. Velen zitten immers nog met de ziekte van grootouders in hun hoofd en met de situatie van toen.

Naast het steunen van onderzoek, is informatie een andere belangrijke prioriteit voor de Stichting tegen Kanker. Er circuleren veel bizarre verhalen, bijvoorbeeld over deodorant en kanker. Het verband is

Didier Vander Steichel: „Schoonheid is een taal die spreekt over God. Dat treft me in de katholieke liturgie.” © Herman Ricour

niet bewezen, maar velen geloven het. Ook patiënten hebben nood aan betrouwbare gegevens, want op het internet vind je van alles, van de meest wetenschappelijke gegevens tot de meeste onzinnige.

– *Is uw geloof ook een ‘erfelijke ziekte’?*

Op het vlak van geloof waren we een bijzonder gezin. Mijn vader komt uit een katholieke familie, mijn moeder uit een protestantse. Ik was volmaakt vrij keuzes te maken en vragen te stellen. Wellicht daardoor had ik vroeg interesse voor het geloof.

„God is discreet als Hij met ons praat. Gelukkig maar, Hij is zo veel groter”

Toch was het verschil tussen beide families soms merkbaar. Ik herinner me gesprekken met nichten en neven van moederskant. „Didier, geloof je in God of geloof je God?”, vroegen ze. Die strikte interpretatie van de Bijbel als het woord van God is niets voor mij. In de schepping bijvoorbeeld is

God aan het werk, maar die schepping is ingewikkelder dan in de Bijbel staat beschreven.

Ik ben ook katholiek omdat ik hou van mooie liturgie. Schoonheid, in muziek of teksten of kunst, is een taal die spreekt over God. Ik heb mijn weg in het geloof gezocht en gevonden. Het voornaamste is dat ik altijd blij vooruitgaan. Met mijn beperkingen, positieve en negatieve gevoelens.

– *Waar ligt de abdij van Rochefort op die weg?*

Ik heb ook al lang belangstelling voor religieus leven en in de abdij vond ik mijn plek. Ik had het geluk om met de broeders een band te kunnen opbouwen en zoeken drie keer per jaar gedurende een week of tien dagen op. Het is echt een andere wereld. Misschien zal ik ooit meer willen of moeten doen dan bezoeken, maar dat is een vraag waarop het antwoord niet enkel mijn antwoord is.

De eucharistie is de kern van mijn geloof. Het is een ontmoeting met Christus en God. Dat is een voorrecht en dus niet vanzelfsprekend. Je moet aandachtig zijn, beschikbaar en open. In een aangepaste omgeving, zoals een abdij, is dat soms

makkelijker, dankzij de stilte, de tijd en de voorrang die de liturgie er krijgt.

God is altijd zeer discreet als Hij met ons communiceert. Gelukkig maar. God is zo veel groter dan wij dat het goed is dat Hij enkel voorzichtig met ons praat.

– *Heeft uw geloof invloed op uw taak als arts?*

De Stichting tegen Kanker is niet-confessioneel. Kanker maakt geen onderscheid en wij ook niet. Tegelijk weet ik echter wat ik geloof en zoek ik een evenwicht. Eerst en vooral als arts, maar ook als gelovige, heb ik een probleem met elke handeling die geen respect voor het leven toont. Het leven is een zichtbaar mirakel. Van bacterie tot mens, alles is prachtig. De manier waarop we wereldwijd consumeren, is echter allebehalve respectvol. En ook abortus en euthanasie kan ik moeilijk aanvaarden. Ik respecteer de beslissing van de meerderheid in onze democratie, maar ik weet niet of de meerderheid gelijk heeft.

Een infodag over de vooruitgang in de strijd tegen kanker heeft plaats op 11 mei in de Brabantthal in Leuven (Brabantlaan 1): 02 743 37 36, secretariaat@kanker.be.